

GEROJI NAUJIENA APIE DIEVO KARALYSTĘ

„Kai Jonas buvo suimtas, Jėzus sugrįžo į Galilėją ir ėmė skelbti Dievo Evangeliją, kad atėjo metas ir prisiartino Dievo karalystė: „Atsiverskite ir tikėkite Evangelija!“ (Mk 1,14–15).

Jėzaus Kristaus pranešimas buvo geroji naujiena apie Dievo karalystę. Tai patvirtina apaštalai Matas, Morkus ir Lukas. Lukas užrašė Jėzaus Kristaus žodžius, kuriais jis aiškino, koks iš tiesų yra jo tikslas: „Ir kitiems miestams aš turiu skelbti gerąją naujieną apie Dievo karalystę, nes tam ir esu pašauktas“ (Lk 4,43).

Morkus pasakoja apie tai, kaip savo tarnystės pradžioje „sugrįžo Jėzus į Galilėją ir ėmė skelbti Dievo Evangeliją“ (Mk 1,14).

Štai ką mums sako Matas: „Nuo to meto Jėzus ėmė skelbti: „Atsiverskite, nes prisiartino dangaus karalystė!“ (Mt 4,17; 23).

Luko pasakojimas patvirtina, kad Jėzaus Kristaus žodžiai atitiko jo elgesį: „Jėzus keliavo per miestus ir kaimus, mokydamas ir skelbdamas gerąją naujieną apie Dievo karalystę“ (Lk 8,1).

Geroji naujiena apie Dievo karalystę nuo pat pradžių buvo Kristaus mokymo esmė. Mato, Morkaus, Luko ir Jono Evangelijose posakis „Dievo karalystė“ pavartotas penkiasdešimt tris kartus. Taigi nėra jokių abejonių, jog Jėzaus Kristaus atnešta geroji naujiena pirmiausia skelbė mums Dievo karalystę.

Jėzus savo mokiniams liepia paskelbti žinią apie Karalystę

O kaip elgiasi jo mokiniai? Ką Jėzus liepia jiems skelbti? „Sukvietęs Dvylika, Jėzus suteikė jiems galią ir valdžią visiems demonams tramdyti ir ligoms gydyti. Paskui išsiuntė Dievo karalystės skelbti ir ligonių gydyti“ (Lk 9,1–2).

Vėliau jis pasiuntė ir kitus savo mokinius šią žinią skelbti: „Paskui Viešpats paskyrė dar kitus septyniasdešimt du mokinius ir išsiuntė juos po du, kad eitų pirma jo į visus miestus bei vietoves, kur jis pats ketino vykti... Gydykite to miesto ligonius ir sakykite visiems: ‘Jums prisiartino Dievo karalystė!’“ (Lk 10, 1; 9).

Akivaizdu, kad Kristaus tarnystės pagrindas buvo Dievo karalystės skelbimas. Kalno pamoksle, ko gero, pačiame žinomiausiam iš visų Jėzaus pasakytų kalbų – jis savo pasekėjams vėl kalbėjo apie Karalystę. Štai jo žodžiai: „Palaiminti, turintys vargdienio dvasią; jų yra dangaus karalystė... Palaiminti persekiojami dėl teisumo; jų yra dangaus karalystė“ (Mt 5,3;10).

Tuomet jis susirinkusiems kalbėjo apie tai, jog norint įeiti į tą Karalystę, būtina vykdyti Dievo įsakymą: „Todėl, kas pažeistų bent vieną iš mažiausių paliepiimų ir taip elgtis mokytų žmones, tas bus vadinamas mažiausiu dangaus karalystėje. O kas juos vykdys ir jų mokys, bus vadinamas didžiu dangaus karalystėje. Taigi sakau jums: jeigu teisumu neviršysite Rašto aiškintojų ir fariziejų, neįeisite į dangaus karalystę“ (Mt 5,19–20).

Perspėjo jis ir apie tai, jog norintys patekti į Karalystę privalo paklusti Dievo valiai: „Ne kiekvienas, kuris man šaukia: ‘Viešpatie, Viešpatie!’ – įeis į dangaus karalystę, bet tik tas, kuris vykdo mano dangiškojo Tėvo valią“ (Mt 7,21).

Savo pasekėjus jis mokė, kaip reikia melstis: „teateinie tavo karalystė“ (Mt 6,10). Ir atkreipkite dėmesį į tai, kad Jėzus juos kvietė „*pirmiausia ieškokite* Dievo karalystės ir jo teisumo“ (Mt 6,33). Taigi mūsų pagrindinis uždavinys turi būti ieškojimas kelio į Dievo karalystę.

Vėl ir vėl kalbėjo jis palyginimais, kuriuose paaiškėdavo vienas ar kitas požiūris į Karalystę (Mt 13; 20; 22; 25; Lk 13;19). Neilgtrukus iki savo mirties ant kryžiaus Jėzus mokiniams kalbėjo, jog nesės prie bendro Paschos stalo, kol drauge su jais neatsiras „savo Tėvo karalystėje“ (Mt 26,29).

Keturiasdešimt dienų po savo mirties ir prisikėlimo Jėzus Kristus apsiereiškia savo mokiniams. Įsidėmėkite, jog net ir tada jis nepaliauja „aiškinti *apie Dievo karalystę*“ (Apd 1,3).

Ką skelbė Kristaus mokiniai?

Apie Karalystę skelbė ne vien Jėzus Kristus. Iki Jo tarnystės Jonas Krikštytojas kvietė žmones atgailauti ir skelbė, kad „prisiartino Dangaus karalystė“ (Mt 3,2).

Kaip jau matėme, Jėzaus tarnystė buvo pašvęsta Dievo karalystei paskelbti. Sekdami Jėzaus Kristaus pėdomis, po nukryžiuavimo mokiniai tęsė jo misiją.

Jėzaus Kristaus gyvenimas, auka ir prisikėlimas sudarė svarbiausiąją apaštalu skelbimo dalį. Tai aiškėja iš apaštalo Petro žodžių, pasakytų per pirmą viešą pamokslą, kuriuo jis kreipėsi į žmones tą dieną, kai stebuklingu būdu nusileidus Šventajai Dvasiai radosi Bažnyčia (Apd 2, 22–24;36).

Per savo tarnystės laiką Petras palietė ir bendresnius Dievo karalystės aspektus. Taigi jo laiške mes skaitome: „Todėl, broliai, dar uoliau stenkitės sutvirtinti savąjį pašaukimą ir išrinkimą. Tai darydami, jūs niekada neapsigausite. Šitaip dar plačiau atsivers jums vartai į amžinąją mūsų Viešpaties ir Gelbėtojo Jėzaus Kristaus karalystę“ (2 Pt 1,10–11).

Atkreipkite dėmesį ir į tai, kad žmonės krikštijosi patikėję apaštalo Pilypo pamokslu apie Karalystę: „Bet, patikėję Pilypu, *skelbiančiu Dievo karalystės gerąją naujieną ir Jėzaus Kristaus vardą*, ėmė krikštytis vyrai ir moterys“ (Apd 8,12).

Karalystę skelbė Paulius

O kaip apaštalas Paulius? Iš Apaštalu darbų knygos sužinome, kad tarnystės pradžioje jis su pagalbininkais kūrė bendruomenes įvairiuose miestuose: „Ten jie stiprino mokinių dvasią bei ragino juos išlaikyti tikėjimą ir sakė: „Per daugelį vargų mes turime įeiti į Dievo karalystę“ (Apd 14,22). Vėliau, Efeze, „Paulius nuėjo į sinagogą ir ten per tris mėnesius drąsiai įtikinėjo ir aiškino apie Dievo karalystę“ (Apd 19,8).

Pats Paulius savo pamokslą Korinte aprašė pirmiausia kaip skirtą „Dievo karalystei“ (1 Kor 4,20). Save ir savo draugus jis vadino besidarbuojančiais Dievo karalystei (Kol 4,11).

Kai Pauliui baigiant tarnystę Romoje buvo skirtas namų areštas, jį lankė žmonės. „Paskyrę jam dieną, daugelis suėjo pas jį į butą. Nuo ryto iki vakaro jis dėstė jiems ir liudijo apie Dievo karalystę, įrodinėdamas jiems Jėzų iš Mozės

Įstatymo ir Pranašų“ (Apd 28,23). Atkreipkite dėmesį, kad pamokslaudamas apie Dievo karalystę ir Jėzų Kristų Paulius panaudojo tekstus iš Senojo Testamento – „Mozės Įstatymo ir Pranašų“.

Įsivaizdavimas, kad Paulius skelbė vien tik Jėzaus Kristaus gyvenimą, mirtį ir prisikėlimą, neatitinka tikrovės. Iš tikrųjų Paulius pamokslavo ir apie Jėzų Kristų, ir apie Dievo karalystę. Paskutiniame Apaštalų darbų skyriuje pasakyta, kad Paulius „skelbė Dievo karalystę ir visiškai drąsiai ir netrukdomai mokė Viešpatį Jėzų Kristų“ (Apd 28,31).

Tie, kurie sekė Jėzaus Kristaus pėdomis, skelbė pasauliui tą pačią žinią, kaip ir Jėzus. Iš Apaštalų darbų knygos ir apaštalų laiškų pirmosioms krikščionių bendruomenėms paaiškėja, jog Jėzus Kristus ir jo mokiniai skelbė Dievo karalystę.

Evangelija iki Jėzaus Kristaus

Kai kas mano, kad Evangelija, arba geroji naujiena, į pasaulį atėjo Jėzaus Kristaus tarnystės žemėje metu. Iš tikrųjų ji yra kur kas senesnė. Taip ir Apreiškimų knygoje pasakyta – „amžinoji Evangelija“ (Apr 14,6).

Laiško hebrajams trečiojo skyriaus keturios paskutinės eilutės pasakoja apie senovės Izraelio netikėjimą ir apie liūdną likimą tų, kurie žuvo dykumoje taip ir nepasiekę pažadėtosios žemės. To paties laiško ketvirtame skyriuje šis pasakojimas tęsiamas: „Mes, kaip ir jie, esame gavę gerąją naujieną“. Taigi Izraelis girdėjo Evangeliją, tačiau dėl savo netikėjimo į šią gerąją žinią neatsiliepė.

Keletą šimtmečių iki to patriarchas Abraomas taip pat girdėjo gerąją naujieną (Gal 3,8). Taigi šie pavyzdžiai patvirtina, jog Evangelija buvo paskelbta dar prieš Jėzaus Kristaus tarnystę žemėje.

Kalbėdamas apie tai, kaip po savo sugrįžimo jis apdovanos tuos, kurie liko ištikimi jo keliui, Jėzus Kristus apreiškė, kad Dievo karalystė buvo mums ruošiama kur kas anksčiau, nei galime įsivaizduoti: „Ir tars karalius stovintiems dešinėje: ‘Ateikite, mano Tėvo palaimintieji, paveldėkite *nuo pasaulio sukūrimo* jums paruoštą karalystę!’“ (Mt 25,34).

Vadinasi, geroji naujiena apie žmonijos didį likimą nuo pat pradžių buvo Dievo plano dalis! Jėzaus vaidmuo šiame plane, įskaitant ir jo auką, atperkančią žmonijos nuodėmes, taip pat buvo numatyta iš pradžių (Apr 13,8; 1 Pt 1,18–20). Būtent ši geroji naujiena – kad per jo įpėdinį Jėzų Kristų bus palaimintos visos tautos – ir buvo duota Abraomui (Gal 3,8.16).

Amžių amžiais Dievo tarnų lūpomis Biblija skelbia Dievo karalystės Evangeliją. Paradoksalu, kad toji apreiškimų apie Dievo karalystę dalis, kurioje taip aiškiai kalbama apie būsimą Karalystę, kurią valdys Senajame Testamente išpranašautas Mesijas, lieka mažiausiai suprantama iki šių dienų.

Iki Jėzaus Kristaus tik nedaugelis tai suprato

Dievo karalystė buvo apreikšta per Dievo tarnus iki žemiškosios Jėzaus Kristaus tarnystės. Karalius Dovydas kai kuriose psalmėse pranašiška apdainavo Dievo karalystę. Pavyzdžiu gali būti 145 psalmės eilutės: „Tėdėkoja tau, VIEŠPATIE, visi tavo kūriniai ir visi tavo ištikimieji tave tegarbina. Tepasakoja apie tavo karalystės garbę ir tegarsina tavo galybę, kad paskelbtų visai žmonijai tavo žygius ir garbingą tavo viešpatavimo spindesį. Tavo viešpatavimas – amžinas, tavo valdžia tveria per

visas kartas. VIEŠPATS ištikimas visais savo žodžiais ir maloningas visais savo darbais“ (Ps 145,10–13).

Pranašas Danielius taip pat žinojo apie artėjančią Dievo karalystę. Su įkvėpimu jis rašė apie tai, kas bus atėjus Karalystei: „Karalystė, valdžia ir didybė visų karalysčių po dangumi bus atiduota Aukščiausiojo šventiesiems. Jų karalystė bus amžina karalystė, ir visos valdžios jiems tarnaus ir paklus“ (Dan 7,27).

Nepaisant to, kad geroji naujiena atsirado kartu su pasaulio sukūrimu ir buvo skelbiama per amžius, tik nedaugelis suprato ją, iki Jėzus Kristus ir apaštalai paskelbė visam pasauliui.

Kodėl? Jau minėjome, kad senovės Izraeliui trūko tikėjimo šią gerąją naujieną suprasti ir pagal ją veikti (Hbr 3,19; 4,2). Be to, Senojo Testamento tekstuose tebuvo pavienės užuominos apie Dievo karalystę, kurios susidėlioti į vieną paveikslą galėjo tik tuomet, kai atėjęs Jėzus Kristus žmonijai atvėrė „dangaus karalystės slėpinius“ (Mt 13,11).

Jėzus Kristus atėjo skelbti Dievo karalystės Evangelijos. Jis tai darė ant pamato, nuo pasaulio sukūrimo Dievo Tėvo paruošto, apie kurį jau anksčiau skelbė pranašai. Būdamas Dievo karalystės pranašas, jis atvėrė gyvybiškai svarbią tiesą, kuri nepakankamai aiškiai nuskambėjo Senojo Testamento pranašystėse.

Viena esmingiausių sampratos apie Dievo karalystę klaidų išaiškėjo tik Jėzaus Kristaus apreiškimų dėka. Tarp pirmojo jo, kaip nekalto Dievo Avinėlio (Jn 1,29), atėjimo ir jo, kaip triumfuojančio Dievo karalystės karaliaus sugrįžimo (Apr 19,11–16), turi praėti daug daug metų. Pirmasis jo atėjimas įvykdė svarbią gerosios naujienos apie Karalystę dalį – jo auka mums suteikė atleidimą, nuteisinimą ir galimybę įeiti į Dievo karalystę. Antruoju jo atėjimu ši viltinga Karalystė bus įkurta.

Daugelis mano, jog jei Jėzaus Kristaus pasekėjai užsitarnaus amžiną gyvenimą amžinojoje Karalystėje, tikra žemiškoji Karalystė, kurioje tikrus žmones valdys Mesijas, nebūtina.

O ką apie tai sako Biblija? Pamėginkime pamiršti prietarus ir pabandykime su viltimi ir tikėjimu vertinti tai, ko aiškiai ir nedviprasmiškai mus moko Dievo žodis (žr. 3 pamoką).

PAPILDYMAI

Kiti Karalystės pavadinimai

Nors dažniausiai sakoma „Dievo karalystė“, tačiau kartais, apibūdinant Karalystę, vartojami ir kiti pavadinimai. Trys evangelistai – Morkus, Lukas ir Jonas – Karalystę vadina tik „Dievo karalystė“.

Posakis „Dangaus karalystė“ sutinkamas tik Mato pasakojime apie Jėzų Kristų. Čia „Dangaus karalystė“ paminėta trisdešimt du kartus. Reikia pastebėti, jog kartais Matas Karalystę vadina „Dangaus karalyste“, o kartais „Dievo karalyste“. Štai, pavyzdžiui, 19,23–24 jis vienoje ir toje pačioje eilutėje kalba tai apie Dievo karalystę, tai apie Dangaus karalystę, visiškai aiškiai turėdamas omenyje vieną ir tą pačią Karalystę. Šiuos posakius Matas vartoja kaip sinonimus. Kai kuriais atvejais jis kalba tik apie „karalystę“, nepridedamas pažyminio.

Kodėl Matas Karalystę vadina „Dangaus karalyste“? Todėl, kad dangus – tai Dievo buveinė, ir apie tai aiškiai pasakė Jėzus Kristus (Mt 5,34; 45; 48). Iš Mato

žodžių aiškiai suprantame, jog, kalbėdamas apie Karalystę, jis neturėjo omenyje jokios žemiškosios karalystės ar imperijos.

Kartu jis puikiai suprato, kad Jėzaus pasekėjai turi melstis, kad ateitų būtent ši Karalystė (Mt 6,10).

Apaštalas Paulius Karalystę paprastai vadina „Dievo karalyste“. Tačiau, kada jis kalbėjo apie Jėzų Kristų kaip tos Karalystės Karalių ir apie tai, kaip į ją įeisime, pavadino ją „Kristaus ir Dievo karalyste“ (Ef 5,5). Laiške kolosiečiams (1,13) jis mini „savo mylimojo Sūnaus karalystę“, tuo būdu pabrėždamas didžią ir švelnią Dievo Tėvo ir Jėzaus Kristaus meilę.

Apaštalas Petras kalba apie „amžiną mūsų Viešpaties ir Gelbėtojo Jėzaus Kristaus karalystę“ (2 Pt 1,11), tuo pripažindamas pagrindinį Kristaus vaidmenį ateinančioje Karalystėje. Jėzus Kristus – mūsų Viešpats ir Mokytojas, ir jis ateinančioje Karalystėje bus aukščiausiasis valdovas (Apr 17,14; 19,16). Būdamas žmonijos Gelbėtojas, jis yra „vartai“ ir „kelias“, kuriais mes ateisime pas Dievą Tėvą ir Dievo karalystėje būsime išgelbėti (Jn 10,9; 14,6).

Ar egzistuoja kitos evangelijos?

Kartais Šventajame Rašte Evangelija vadinama kitaip nei „Dievo karalystės Evangelija“. Pavyzdžiui, Biblijoje kalbama apie „Dievo Evangeliją“ ir „Kristaus Evangeliją“ (Rom 1,1; 15,19).

Posakis „Dievo Evangelija“ paprasčiausiai liudija, kad geroji naujiena prasideda nuo Dievo. Dievas ją pasiuntė į žemę per Savo tarnus. Petras mums sako, jog gerąją naujieną Dievas mums pasiuntė per Jėzų Kristų. Štai kas apie tai kalbama Apaštalų darbų 10,36–37: „Jis pasiuntė savo žodį Izraelio vaikams ir per Mesiją Jėzų paskelbė ramybės gerąją naujieną. Šitas yra visų Viešpats. Jūs žinote, kas yra įvykę visoje Judėjoje, pradedant Galilėja, po Jono skelbtojo krikšto“.

Dievo Evangelija – tai gerosios žinios, kurias apie Dievo karalystę mes gauname iš Dievo. Jėzaus Kristaus Evangelija – tai gerosios naujienos, kurias Jėzus atnešė kaip Dievo pasiuntinys. Visos šios naujienos – vienos ir tos pačios, ir visos jos – tik dalis tų stebuklingų žinių, kuriomis Dievas gali apdovanoti žmoniją.

Kartais Paulius vartoja posakį „mano Evangelija“ (Rom 2,16; 16,25; 2 Tim 2,8). Tai visiškai nereiškia, kad geroji naujiena priklauso Pauliui ar kad iš jo išėjo. Be abejo, nereiškia ir to, kad geroji naujiena yra apie Paulių. Kalbama apie žinią, kurią Paulius gavo betarpiškai iš Jėzaus Kristaus. „... mano paskelbtoji Evangelija nėra iš žmonių. Aš neperėmiau jos iš žmogaus ir nebuvau jos išmokytas, bet gavau Jėzaus Kristaus apreiškimu“ (Gal 1,11–12). Beje, Paulius galėjo gerąją naujieną pavadinti „sava“, kadangi būtent jis paskelbė ir skleidė ją, ir šiam žodžiui suteikė būtent tokią prasmę.

Apaštalų darbų 20,24 kalbama apie „Dievo malonės Evangeliją“. Nuo pat pradžių mes pakviesti malonei, gauname pagal malonę išteisinimą ir gelbėjami taip pat pagal malonę (Gal 1,6.15; Rom 3,24; Ef 2,8). „Malonės Evangelija“ – tinkamas gerosios naujienos pavadinimas, kadangi jame pabrėžiamas kitas Evangelijos aspektas, kurį skelbė Jėzus Kristus, o būtent – didinga Dievo meilė žmonėms. Ji pasireiškia jo malonės teikimu žmonijai.

Laiške efeziečiams sutinkame dar vieną gerosios naujienos pavadinimą – „savo išgelbėjimo Evangelija“ (1,13). Kadangi mūsų įėjimas į Dievo karalystę ir yra išsigelbėjimas, tad šiuose Evangelijos pavadinimuose nėra nė menkausio prieštaravimo. Kiekvienas jų tik papildo ir sustiprina vienas kitą.

„Taikos Evangelija“ – taip pavadinta geroji naujiena (10,15) ir Laiške efeziečiams (6,15). Dievo karalystė atneš į žemę taiką. Tai bus vienas svarbiausių mūsų tikėjimo Dievo karalyste ir atitinkamo elgesio, to tikėjimo nulemtu, padarinių. Pranašystėje apie Dievo karalystę Izaijas sakė, kad „jo viešpatavimas beribis, o taika begalinė“ (Iz 9,6).

Taigi visi šie terminai priklauso vienai ir tai pačiai Evangelijai. Skiriasi jie tik tuo, kad kiekvienas išryškina vieną ar kitą požiūrį į tą pačią gerąją naujieną. Jėzus Kristus skelbė Dievo karalystės Evangeliją (Mk 1,14–15). Jis prisakė savo mokiniams tęsti šį skelbimą (Mt 10,7) ir pats jį tęsė, kai prisikėlęs apsirėškė savo mokiniams (Apd 1,3). Po Jėzaus prisikėlimo iš numirusių apaštalai skelbė tą pačią Evangeliją, praturtinę ją Jėzaus aukos ir prisikėlimo išaiškinimu. Ir nors pasitaiko skirtingų šio skelbimo pavadinimų, prasmė dėl to nesikeičia.

Didžioji ir šlovingoji tiesa yra ta, kad šis nuostabus pamokslas yra vientisa Evangelija ir kad būtent „ji juk yra Dievo galybė išgelbėti kiekvienam tikinčiajam...“ (Rom 1,16).